

множествоⁿ
√ Катрини

Джон Грийн

Превод от английски
Гергана Дечева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.
Оригинално заглавие *An Abundance of Katherines*

Copyright © 2006 by John Green

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by agreement with **Dutton Children's Books**, a division of Penguin Young Readers Group, a member of Penguin Group (USA) Inc.

Превод Гергана Дечева
Редактор Ваня Петкова
Коректор Ваня Петкова

Издава „Егмонт България“
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2014
ISBN 978-954-27-1157-5

На моята съпруга Сара Юрист Грийн

„Но удоволствието не е в притежаването на някого.
Удоволствието е в това да имаш със себе си
съперник в стаята.“*

* Рот, Филип. Човешкото петно. С., 2009.

(едно)

Ден след като му връчиха дипломата от гимназията и след като за деветнайсети път бе зарязан от момиче, което се казваше Катрин, гетето чудо Колин Сингълтън реши да се изкъпе. Колин винаги бе предпочитал ваната пред душа. Обяснението е елементарно – една от основните му житейски стратегии бе: ако нещо може да се свърши в легнало положение, няма никакъв смисъл да го правиш прав. Водата се стопли и той веднага се покатери във ваната. Седна и с вяло любопитство започна да наблюдава как мехурчетата се покачват милиметър по милиметър. Мина му през ума, че е станал прекалено дълъг за тази вана, но това прозрение остана слабо регистрирано от съзнанието на Колин. Водата покриваше свитите му крака. Изглеждаше като голям човек в бебешко корито.

Когато водата започна да покрива слабия му и напълно лишен от мускулатура корем, той се сети за Архимед. Когато Колин беше на около четири години, прочете една книга за живота на гръцкия философ, който открил, че обемът може да се изчисли чрез количеството вода, което тялото му измествало. Това велико откритие било направено, разбира се, когато Архимед се накуснал да си вземе вана. Историята разказва, че когато му хрумнала идеята за измерване на обема, Архимед извикал „Еврика!“¹, след което

1 От гръцки език означава „Открих го!“ – Б. а.

хукнал гол по улиците и не спирал да вика „Еврика!“ . Според оная книга много важни открития се характеризират с подобен специфичен „Еврика момент“ . Още тогава Колин копнееше да открива разни неща, да има възможност един ден, гол или с дрехи, да викне и той своето „Еврика!“ . Вечерта, след като прочете книгата, той попита майка си:

- Мамо, дали някога ще ми се случи да открия нещо и да викна и аз „Еврика!“?

- О, пиленце! – каза загрижено майка му и взе ръката му в своята. – Какво има? Какво не е наред?

- Искам и аз да викна „Еврика!“ някой ден, искам да направя откритие! – каза Колин по начина, по който някое груо дете на неговата възраст би мрънкало колко много иска да стане като „Костенурките Нинджа“ .

Тя притисна ръката му до бузата си, лицето ѝ беше толкова близо до неговото, че усети дъха ѝ с аромат на кафе и червило.

- Разбира се, бебчо, разбира се, че ще имаш повод да извикаш своето „Еврика!“ .

Но майките лъжат. Изкуството да лъжеш е в дължностната характеристика на всяка любяща майка.

Колин пое дълбоко въздух и се потопи под водата. „Дали плача?“, попита се той, отвори очи и се вторачи през сапунената вода, която смъдеше и гореше присите и зениците му. „Искам да плача, следователно плача, но няма как да разбере, защото съм под водата.“ Но не плачеше. Колкото и странно да звучи, Колин беше прекалено депресиран, за да плаче. Твърде наранен. Сякаш някой му бе развинтил някой чарк, оня чарк, който кара човек да плаче.

Отпуши ваната, изчака водата да се оттече, стана, избърса се с кърпата и се облече. Когато излезе от банята, майка му и баща му бяха в стаята му и го чакаха. *И двамата! Заедно! По едно и също време!* Откакто се помнеше, такова събитие можеше да означава само едно от следните три

неща:

1. Баба ти/ дядо ти/ леля ти Сузи, с-която-така-и-не-се-запознахте-но беше-много мила-и-добра... и колко жалко, че почина толкова млада/млад.
2. Позволяваш на някакво момиче Катрин да ти пречи на учението и си разваляш оценките!
3. Бебетата се правят чрез определени действия, наречени акт, който може и да започне да ти харесва след време, но за сега най-вероятно ще ти се стори нещо много гадно, а освен това понякога хората правят някакви неща с онези части на тялото си, които използват за правене на бебета, но без реално да правят бебета, например целуват се по места, които не са на лицето.

Подобно скупчване на родители в стаята му никога не бе означавало:

4. Едно момиче на име Катрин се обади, докато беше във ваната. Каза, че съжالياва и че все още те обича, както и че е направила ужасна грешка, и сега те чака долу.

• • •

Въпреки това Колин тайничко се надяваше да са дошли да му съобщят нещо подобно на цитираното в точка 4. Колин беше краен песимист, но беше склонен да направи изключение за Катрините. Все му се струваше, че ще се върнат при него, че няма начин да са си отишли завинаги. Любовта му към нея и великото чувство да си обичан от нея се надигнаха в него и буквално усети вкуса на адреналина в гърлото си. Може би не всичко бе свършило, може би отново щеше да почувства ръката ѝ в своята, да чуе как високият ѝ грезгав глас затихва, как се превръща в гве нашепнати думи „Обичам те“. Сякаш казва някаква тайна.

Много голяма, съкровена тайна.

Баща му стана и направи няколко крачки към него.

- Катрин се обади на мобилния ми - каза той. - Тревожи се за теб! - Баща му сложи ръка на рамото му, после постави и другата и се презърнаха.

- Много сме разтревожени! - каза майка му. Беше гребна жена с къдрава кестенява коса с един-единствен бял кичур на бретона. - И сме много изненадани. - Добави тя. - Какво се случи?

- Не знам - тихо отвърна Колин, опрял лице в рамото на баща си. - Тя просто... писнах ѝ. Така каза. Каза, че ѝ дошло до гуша от мен.

Майка му се приближи до тях, всички се запрегръщаха, настана едно голямо и дълго прегръщане... майка му реवेशе, ръцете им го задушаваша. Най-сетне Колин успя да се измъкне и седна на леглото си. Изпитваше едничката необходимост, крещящата нужда да ги разкара от стаята на секундата, защото, ако не се махнеха веднага, щеше да гръмне като балон. Буквално. Представяше си как червата му са се залемили по стените, как феноменалният му мозък се е размазал по леглото.

- Е, считам, че е време да седнем и да преценим какви са шансовете и възможностите ти - каза баща му. Той беше много навътре в тези неща - как се правят преценки. Беше велик... *преценител на шансове*. - Не казвам, че трябва да летим из облаците и да се надяваме на чудеса, но това лято ще имаш свободно време и може би не е лоша идея да се запишеш за лятно училище в Нортуестърн?

- Искам да остана сам. Само днес - каза Колин, като се опитваше да звучи спокойно и уравновесено, за да излязат, без да драматизират повече, и за да спаси тялото си от размазване по стените. - Може ли да преценим тези... възможности утре?

- Разбира се, слънчице - каза майка му. - С татко ти

сме си у дома през целия ден. Ако ти се говори или искаш компания, просто ела при нас. Обичаме те. Ти си толкова специално дете, Колин, и не е редно, не трябва да позволяваш на някаква Катрин да те кара да мислиш по друг начин за себе си, защото ти си толкова брилянтно, прелестно дете... – И точно тогава най-специалното, брилянтно и прелестно дете на света се изстреля към банята и повърна. Изповръща си и червата. Абе нещо като експлозия...

– О! Колин! – извика майка му.

– Искам да остана сам – изстена Колин от банята. – Моля ви.

Когато излезе, те се бяха изпарили. През следващите четиринайсет часа, без да яде, без да пие, без да повръща повече, Колин чете и препрочита милион пъти годишника на випуска. Бяха му го върнали преди четири дни. Освен обичайните за годишниците бълвочи, там се бяха разписали седемдесет и два души. Всъщност дванайсет души само се бяха подписали, петдесет и шест споменаваха интелекта му, двайсет и пет казваха: „Ще ми се да се бяхме опознали по-добре“, единайсет казваха, че присъствието му в часовете по английски било „забавно“, седем споменаваха фразата „сфинктер пупиле“² и накрая зашеметяващата цифра от седемнайсет души, които му бяха написали „Остани си все така печен!“. Колин Сингълтън не можеше да остане печен, той не беше печен, така както синият кит не може да остане хърбав и не е хърбав, така както Бангладеш не може да си остане една богата държава, просто защото не е богата държава. Очевидно тези седемнайсет души просто си правеха ташак. Колин потъна в размисъл. Как е възможно двайсет и пет души от випуска му, с някои от които бе ходил на училище всеки божи ден през последните дванайсет години, да искат да го опознаят по-добре! Не им е стигнало времето ли, или какво?

² За това по-късно. – Б. а.

Но основното, на което се посвети през тези четиринайсет часа, бе да чете и препрочита написаното от Катрин XIX:

Кол,

Не забравяй всички онези места, които видяхме заедно, мисли за местата, които ще видим заедно. Не забравяй и мен, как тихичко ти прошепвам отново, отново и отново:

обичамте.

завинаги твоя, К-а-т-р-и-н

Накрая леглото му се стори прекалено удобно за ужасното състояние на духа му, затова се премести на пода, легна по гръб, разпери крака и несъзнателно започна да прави анаграми на „завинаги твоя“, като в крайна сметка се спря на „воят ви загина“. И остана така. Легнал на килима, трескав от самосъжаление, със *загиналия си вой*, но будно съзнание, което не спираше да рецитира запаметеното наузуст послание на Катрин XIX. Искаше да плаче, но съзрите не идваха. Дойде само ужасната болка в слънчевия сплит. Плачът обикновено добавя нещо към теб, той е твоего аз *плюс* нещо. Плачът не е само сълзи. Но това, което чувстваше Колин, бе точно противоположното – това беше Колин *минус* нещо. Не спираше да мисли за думата „завинаги“, а болката го изгаряше точно под ребрата.

Болеше повече от най-жестокия бой, който бе отнасял в училище, повече от всички ритници в задника, повече от всички юмруци в стомаха. А ритниците и юмруците, които тялото му бе понесло през годините в училище, бяха много, наистина много.

(две)

Колин лежа в агония до малко след десет сутринта на другия ден, когато един госта пълен и космат младеж от ливански произход нахлу в стаята му, без дори да си прави труда да почука. Колин обърна глава и присви очи към него.

- Какво, по дяволите, е това? - извика Хасан.

- Заряза ме - отвърна Колин.

- Да, разчу се. Слушай, *sitzpinkler*³, много ми се иска да те успокоя, но точно в момента със съдържанието на пикочния си мехур мога да загася избухнал в пламъци небостъргач. - След което Хасан с мълниеносна скорост понесе мехура си към банята. - Господи, Сингълтън! Какво си ял? Смърди като... ААААА! ПОВЪРНАТО! ОПОВРЪЩАЛ СИ БАНЯТА! АААААААА! - Врещеше Хасан, а Колин си помисли: „А, да, тоалетната. Трябваше да пусна водата“.

- Моля да бъда извинен, ако не съм уцелил - каза Хасан след малко и седна на леглото. - Наложил се да си държа носа с двете си *шибани* ръце, така че Пожарогасителя се вееше свободно във всички посоки под напора на струята. Немирник такъв! - Колин не се засмя. - Господи, май си в госта *шибано* състояние, защото а) шегите ми за Поразяващия жезъл, в случая Пожарогасител, са най-добрият ми материал

³ Немска дума за мрънкач, буквално значение - мъж, който пикае седнал. Тези чалнати немци имат дума за всичко. - Б. а.

и б) кой, по дяволите, забравя да си пусне водата, след като е оповръщал цялата тоалетна?

– Искам само да долазя до някоя дупка, да се мушна вътре и да умра – каза Колин, забил лице в кремавия килим. В гласа му нямаше никаква емоция.

– Майко мила! – каза Хасан и издиша бавно.

– Исках само да ме обича, исках само да направя нещо смислено в моя живот. И гледай какво става. Искам да кажа – погледни наистина.

– Гледам, гледам аз. И трябва да ти призная, *kafir*⁴, че това, което виждам, или по-скоро усещам с носа си, никак не ми харесва. – Хасан легна на леглото и зловещото нещастие на Колин увисна във въздуха.

– Аз просто... не ставам за нищо. Пълен провал. Ами ако наистина съм пълен провал? Представи си как след десет години седя в някой щибан офис, от онези, гето са като кубчета, запаметявам някакви щибани цифри, бейзболни статистики, за да мога да наричам задниците на несъществуващите си приятели. Ами ако тя не се върне? Ако съм я загубил завинаги? Ако не успея да направя нищо смислено с живота си? Това значи, че съм един пълен боکلук.

Хасан седна и сложи ръце на коленете си.

– Виждаш ли защо трябва да вярваш в бог? Защото аз примерно дори не очаквам да имам такова кубче в някой офис и съм по-щастлив от прасе в кочина.

Колин въздъхна тежко. Макар че Хасан не беше кой знае колко вярващ, често и може би на шега се опитваше да го накара да се обърне към вярата.

– Да, точно така. Да вярвам в бог. Идеята е повече от брилянтна. Също така ми се иска да повярвам, че ще мога да полетя в космоса, качен на пухкавите гръбчета на няколко гигантски пингвина, и че ще мога да чукам Катрин ХІХ при

4 *Kafir* – леко обидна дума в арабския език, която означава човек, който не принадлежи на мюсюлманската вяра. Обикновено я превеждат по-меко като „неверник“. – Б. а.

нула гравитация.

- Сингълтън, от всички хора, които познавам, ти си този, който има най-голяма нужда да вярва в бог.

- Е, аз пък мисля, че от всички хора, които познавам, ти си този, който *трябва* да иде в университет - измрънка Колин, а Хасан изръмжа недоволно. Беше завършил година преди Колин и вече си беше взел една свободна, за да си почива. Беше приет в университета „Лойола“ в Чикаго, но все още не се бе записал за следващата година и по всичко личеше, че се кани да пропусне и тази, с което годините за почивка ставаха две.

- Не сменяй темата, не говорим за мен - усмихна се Хасан. - Не аз съм моя с депресията, който забравя да си вземе повърнатото, пич. И знаеш ли защо? Защото аз си имам моя си бог.

- Не се опитвай да ме вкарваш в религии и глупости - измънка безрадостно Колин. Хасан скочи от леглото, седна на гърдите му, закова ръцете му към пода и закрещя: - „Няма друг Бог, освен Аллах и Мохамед, и неговия Пратеник!“ . Кажу го с мен, *sitzpinkler! La ilaha illa-llah!*⁵.

Колин се задавяше от смях под тежестта на тресящото се тяло на Хасан, който също избухна в смях.

- И в момента се опитвам да спася жалкия ти задник, за да не се пържиш в ага!

- Слез от мен, че както е тръгнало, скоро ще се окажа точно там! - изхриптя Колин.

Хасан стана и веднага мина на сериозния въпрос:

- Сега ми кажи какъв по-точно е проблемът?

- Проблемът по-точно е, че тя ме заряза. Че съм сам. О, господи, мили боже, пак съм сам! И не само това, ами на всичкото отгоре съм пълен провал във всяко едно отношение. Казвам го в случай, че не си забелязал. Аз съм

⁵ „Няма друг Бог, освен Аллах, и Мохамед е неговият пратеник“, в превод от арабски. - Б. а.

история, минало, бивше гадже на Катрин ХИХ, бивше дете чудо. Навремето бях пълен с енергия и потенциал, сега съм пълен с лайна! – Колин бе обяснявал на Хасан поне един милион пъти каква е разликата между *дете чудо* и *дете гений*.

Детето чудо може да научи много бързо това, което другите вече са открили, а детето гений открива неща, за които никой преди това не се е сещал. Децата чудо учат, децата гении откриват, правят нещо ново. Колин бе напълно сигурен, че принадлежи към злочестото множество на тези, които... зазубрят нещата, които другите вече знаят.

Хасан седна на леглото и започна да опъва гръбнака си гуша.

– Не разбирам. Кой е по-големият проблем? Тая работа с Катрин или че не си дете гений?

– Толкова много я обичам – каза Колин. Но истината е, че в съзнанието му двата проблема се бяха слели. Проблемът се свеждаше до едно-единствено изречение: Най-специалното, брилянтно, прелестно момче на света не беше нито едно от трите. Проблемът беше в това, че той нямаше никакво значение за никого. Колин Сингълтън, детето чудо, медалист по дисциплината „Конфликти с момичета на име Катрин“, многократен медалист в дисциплината „Зубрач и загръстеняк на годината“ и „*Sitzpinkler* на годината“, нямаше никакво място и значение в живота на Катрин ХИХ. И изведнъж беше вече нищо гадже, ничий гений. А това (нека опишем подобно състояние с дума, която би използвал един загръстеняк) беше... сдухана работа.

– Искам да кажа, че тези неща с гениалността са пълна глупост – продължи Хасан, сякаш не бе чул любовното излияние на Колин. – В смисъл, ако искаш да си гений, това значи само едно – че искаш да си известен.

– Не, не искам това! Искам да направя нещо *значимо*, искам това, което правя, да има значение, аз да имам зна-

чение за някого! – каза Колин.

– Да ге, както казах вече, искаш да си известен. Думата „известен“ е синоним на „популярен“. А ти няма да си Следващият Топ Модел на Америка⁶. Няма две мнения по въпроса. Ето защо искаш да станеш Следващия Топ Гений на Америка. И сега, без да го приемаш лично, ама седиш и мрънкаш, че тази мечта все още не се е сбъднала.

– Никак не ми помагаш – измънка Колин пак с лице към килима, после обърна глава към Хасан.

– Ставай! – каза Хасан и подаде ръка да го издърпа. Колин се хвана, надигна се на два крака и се опита да се отскубне от ръката на Хасан, но той не го пускаше, даже го стисна по-силно.

– *Kafir*, имаш крайно засукан проблем с крайно простичко решение.

6 Популярно американско реалити предаване с конкурсен характер, в което се избира най-красивата претендентка, която получава шанс да започне професионална кариера в модната индустрия. – Б. ред.